

Anledning dertil, ved, som det forekommer mig, ikke at holde sin Deltagelse i Debatten ganske uden for det partipolemiske. Jeg gentager altsaa sluttelig, at jeg ønsker dette Forslag fremmet af al Kraft sammen med Forslaget om Understøttelse til gamle Krigere, idet vi for vort Vedkommende ere villige til at bidrage til Gennemførelse af det af dem, som maatte have bedst Udsigt til at fremmes, men helst Forslaget om de gamle Krigere, som forekommer mig i væsensentlig Henseende at have Fortrin fremfor dette.

J. Hage: Jeg har desværre ikke kunnet være med til den almindelige Jubilæums-glade og Jubilæumsgavmildhed, som har givet sig til Kende ved denne Lejlighed. Det er jo altid med en vis trist Følelse, man ved saadanne Lejligheder føler sig udenfor, og jeg maa derfor med nogle faa Ord forklare, hvorfor jeg ikke har kunnet være med. Der var et Forslag fremme af den højtærede Krigsminister til Erindring om Felttogene i 1848—50 eller rettere om Tiden 1848—50, og det indskrænkede sig til at forlange 4,000 Kr., der skulde anvendes paa den Maade, den ærede sidste Taler omtalte. Imidlertid fremkom der jo den sædvanlige Kritik af den Slags Forslag. Den blev gjort paa den Maade, som vi kende saa godt, af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), og han stillede samtidig i Udsigt, at der var mange andre, mere fortræffelige Maader, hvorpaa man kunde erindre en saadan Tid. Nogle faa Dage efter møder et stort Flertal i Finansudvalget med et Forslag om at give et Beløb, der er ca. 400 Gange saa stort som det, den højtærede Krigsminister havde fremsat Forslag om, idet vi jo komme op til ca. 1,600,000 Kr. foruden Administrationsudgifter og hvad dertil kunde komme. Det er jo et betydeligt Spring, og et saadan Spring har jeg ikke kunnet gøre i den korte Tid, der var levnet os. Jeg indrømmer, jeg er for tung dertil. Det forekommer mig, at der skal være et Forhold i alt, og dette er ganske uforholdsmæssigt, her hvor vi staa med en Finanslov, der har en Million Kroner Underskud, foruden 5 Millioner Kroner paa § 28, der ogsaa maa betragtes som Underskud. Vi have jo stadig stærke Krav oppe om Besparelser i denne agrariske Tid, der forlanges Besparelser paa alle Kanter, men samtidig har man aldrig set en saadan Rundhaandethed som i disse Tider. Det er et Fænomen, jeg virkelig ikke kan for-

klare mig, men som jeg skal overlade, til hvem der mener at kunne det. Under saadanne Omstændigheder at give ud til alle, til rige og til fattige, til Folk, som maaske kun meget lidt have været med, og til Folk, som have været meget med ved den Lejlighed, at give hver en Gang for alle et Beløb af 100 Kr., som for nogle kan være en hel Del, men for andre slet intet — det forekommer mig at være en Rundhaandethed af en saadan Natur, at jeg ikke er i Stand til at gaa med dertil. Jeg antager desuden, at man ikke vil gøre Forskel paa Krigen 1848—50 og 1864. Altsaa om 16 Aar komme vi til at give et noget lignende Beløb ud — ja, der var maaske nogle flere Deltagere i 1864 — hvis vi ville give dem en Erindring om den Tid. Lovforslaget er altsaa af virkelig finansiell Betydning. Havde man virkelig forud drøftet den Sag — men den kom som en fuldbyrdet Kendsgerning — med alle Partier, vilde Forslaget vel være blevet bedre, og ogsaa jeg for mit Vedkommende vilde i Finansudvalget været med til at hædre Mindet og tillige hjælpe dem, der vare i Trang, og som man kunde mene, i dette Øjeblik med en bitter Følelse kunde tænke paa Ungdommens Hædersdage og sammenligne disse med den Tilstand, de vare i nu. Jeg skulde gerne været med og endogsaa gaaet langt frem ad den nævnte Vej, men det har man ikke villet. Man har ikke en Gang fremsat et saadant Forslag. Forslaget kan slet ikke siges at have været til nogen Drøftelse. De 100 Kr. bleve forlangt tiltraadt eller ikke tiltraadt i Løbet af nogle faa Timer. Det, som jeg egentligt mest beklager ved dette Forslags Fremkomst, er, at man har gjort et Spring saa stort, at det vil være umuligt lige over for de glade Forventninger, man har skabt, nu at gaa tilbage til det mere beskedne, men mere praktiske og mere retfærdige, at give til de Folk fra den Tid, der virkelig ere i Trang, og som kunde behøve det, men ikke give til alle og enhver. Derved kunde det hele tillige været holdt inden for en vis finansiell Ramme, saa man ikke behøvede med en vis Undren at se, at vi foruden disse 5—6 Mill. Kr. Underskud uden videre dekretere 1½ Mill. Kr. til ved at give 100 Kr. til alle og enhver her i Landet, som have været med i den Tid. Skulde det ærede Medlem, der sidst talte, faa sine Meningsfællers Forslag sat igennem, vilde det efter Beregningen koste 6 Mill. Kr., hvoraf Staten imidlertid vil spare ca. 1½ Mill. Kr., og det er maaske disse 1½ Mill. Kr., som Staten skulde